

Бях лудо влюбен в жена си и преди да отида войник, и направих бебе

Иван, р. 1945

Казвам се Иван Бояниев Методиев, това не ми е истинското име, но така съм по лична карта. От град Бобошево, област Кюстендил. За родителите ми не искам да говоря, защото с тях не се разбирам, дори не си говорим. Те се отрекоха от мен, но и аз не зная защо, и с какво съм ги наранил и огорчил, за да не си говорим. За мен това е минало, стара история. Когато бях малък, нямаше кой да ме пази, баба и дядо ходеха на работа. Мама ме водеше на детска градина, мен и брат ми. Аз бях много непослушно дете, бягах от детската и се прибирах вкъщи, за да спя. Когато бягах от детската градина, винаги ми се караха и почти винаги имаше злополуки. Един ден след като избягах от детската, паднах на една дъска със забити пирони и един ми проби китката, скъсах нервни връзки. В София ме оперираха и операцията беше сполучлива, ако ли не, нямаше да имам никаква чувствителност на пръстите. Нямам чувствителност само на показалеца, един ден брат ми ми горя клечки от кибрит и дори нямам отпечатыци на показалеца. След като мама се прибра и разбра какво е правил по – големият ми брат с мен, го наби първо , а след това го наказва.

В училището също бях много непослушен, не съм бягал, но не ми харесваше. В първи клас ми беше много интересно, но тогава свършиха и игрите, а започнаха уроците и домашните. Бях лудо влюбен в жена си и преди да отида войник, и направих бебе, за да не ме изостави. Постигнах успех, след като разбра, че е бременна ми каза. Прибрах се, направихме сватба, пихме и се веселихме. След това се прибрах в казармата, роди ми се син. Служих в Кюстендил на границата и един ден трябваше да правим обход с конете и моя кон ме ритна в капачката. Всички ме успокояваха, но положението стана сериозно и ме пратиха в София и пак старите разправи. Но след случая военната ми служба стана много по – лека и не ме закачаха за абсолютно нищо, все едно бях на почивка, оставаха си ми 4 месеца военна служба, докато се уволня, но не е малко, нали? По – голяма част от времето си бях у дома при съпругата си и при малкия си син. Помагах и за отглеждането на детето, казва се Васко. Имам още три деца. В момента съм безработен, но се справяме доста добре. Ходя където ме викнат, да помагам. Не се оплаквам, важно е да сме живи и здрави.

Чакам още едно дете, но не знам какво ще е, дано да е момиче. Това е историята на моя живот.